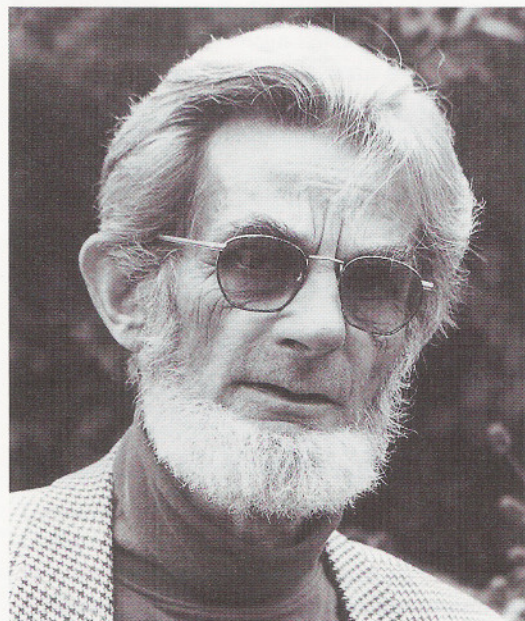

Een ontmoeting met

Johannes Dingeman Cornelis Berrevoets, geboren op 18 februari 1928 in Zierikzee. Hij is een zoon van timmerman-aannemer Mathijs Berrevoets en Lijntje van Vessem uit Zierikzee.

Johan D. C. Berrevoets komt uit een gezin van vier kinderen, twee broers en één zus. Hij kreeg op Schouwen-Duiveland bekendheid door zijn werk als persfotograaf in dienst van de Zierikzeesche Nieuwsbode. In zijn rode auto met in grote letters PERS achter de ruiten spoedde hij zich over het eiland om de lezers mee te laten delen in droeve en blijde gebeurtenissen.

„Mijn vader was aannemer in burgerlijke en utiliteitswerken. We woonden in de Hoofdpootstraat. De zaak bestaat nog steeds en is nu van H. Fierens.” Het was de bedoeling, dat Johan en zijn broer de zaak over zouden nemen van vader als de tijd daar was. „Daarom moest ik van jongsaf aan leren timmeren. Ik heb dan ook nog een ouderwetse en degelijke opleiding gehad. Begin vijftiger jaren hebben mijn broer

en ik de zaak overgenomen. We hebben inder tijd de grote verbouwing aan het pand van hotel Mondragon verricht. Dat pand was eerst een gewoon woonhuis. Het was eigendom van de familie Gelderman en na het overlijden van de laatste bewoonster werd het pand door Zeelandia gekocht en verrees hotel Mondragon. Het werk werd uitgevoerd onder architectuur van Schuch en Kramer uit Rotterdam. Andere ingrijpende verbouwingen die we uitvoerden waren aan het pand van Holty op de Dam en de schoenhandel van Jan Bom in de Visstraat.”

Hoewel Johan D. C. braaf zijn werkzaamheden uitvoerde, was zijn hart niet geheel en al bij het timmerbedrijf. „Je had geen andere keus, je moest het familiebedrijf overnemen, maar van jongsaf aan werd ik gefascineerd door de fotografie. Fotograferen werd dan ook mijn hobby. Ik ben met een Agfa-klakje begonnen. In mijn amateurtijd heb ik veel natuurfoto's gemaakt en zeker evenveel portretten. Een gewoon kiekje voldeed me al gauw niet meer. Het moest meer zijn, sfeer hebben en een bepaalde kwaliteit. In die tijd heb ik er echter nooit aan gedacht om van fotograferen mijn professe te maken.” Achteraf bezien creëerde Johan echter zijn eigen semi-artistiek milieu. In zijn jeugd vormde hij met een aantal jongeren in Zierikzee een muziekgroep. „Voor de gezelligheid,” vertelt Johan, „we speelden er maar wat op los, waren altijd samen. Ad Leijdekkers was de gangmaker, de zanger en de dichter. We musicerden op citers, gitaren en blokfluiten. Jan Jongschaap begeleidde op piano. We waren de vrije jongens en meiden. We schiepen ons ons eigen wereldje.”

Het licht van Schouwen-Duiveland, daarvoor was de jonge Johan zeer ontvankelijk. Zo veel scheppende kunstenaars spreken over het unieke licht dat van tijd tot tijd over Schouwen-Duiveland strijkt. De timmerman Johan Berrevoets liet abrupt zijn hamer vallen als hij dat

Silhouet van Zierikzee, van Johan Berrevoets.

merkw aardige licht ontwaarde en hij verdween onmiddellijk met zijn camera de polder in of naar de zeedijk. Tot onsteltenis van zijn vader, die niet zo erg te spreken was over deze fratsen. Van dit soort grappen kon de schoorsteen niet roken. Soms ook verdween Johan naar Westerschouwen, naar boerderij „Prinsenhoeve” en sliep daar in de stal. „Ik was nu eenmaal een buitenbeentje. Op de boerderij voelde ik me thuis, lekker vrij. Daar kwamen toen al groepen met jongeren uit de stad, om een paar weken in de frisse zeelucht door te brengen. Ik vermaakte dan de hele boel. Misschien was ik ook wel een goed sociaal werker geweest.” Johan was inderdaad sociaal betrokken. Hij ‚diende’ lange tijd de vrijwillige brandweer en deed veel aan jeugdwerk en ander kerkenwerk voor de Nederlands Hervormde Kerk in Zierikzee. Op 26-jarige leeftijd huwde hij Thonny den Haan, ze kregen drie kinderen.

Eind zestiger jaren werd Johan ernstig ziek. Zo ziek, dat hij het beroep van timmerman-aan-mer op moest geven. „De medici gaven mij het

advies om een ander beroep uit te oefenen,” aldus Berrevoets. „Diep in mij hart heb ik wel altijd geweten, dat het beroep van timmerman eigenlijk te zwaar voor me was. Begin jaren zeventig kwam ik in aanraking met de toenmalige hoofdredacteur van de Zierikzeesche Nieuwsbode, de heer Tinus Bij de Vaate. Hij vond het een voordeel dat ik met goede foto’s kwam en dat ik zelf kon ontwikkelen en af-drukken. We konden meteen goed met elkaar opschieten en ik werd persfotograaf. Tinus was een kleurrijk figuur, een aparte. We waren van het zelfde slag. Jan Jongschaap was in die tijd de enige journalist in vaste dienst, de rest van de berichtgeving werd door plaatselijke correspondenten verzorgd. Tinus en ik gingen samen op pad, hij maakte de berichten en ik de foto’s. Tinus had overal belangstelling voor. We waren dag en nacht in de weer. Hij interviewde en ik was er altijd bij en maakte de plaatjes. Zo ging dat toen. Als er ergens een op-tocht was, dan stonden wij met z’n tweeën langs de weg. Hij was een hoofd-redacteur die altijd voor honderd procent achter me stond.

Soms lagen we hevig met elkaar in de clinche, maar we hebben ook vreselijk veel gelachen samen. Hij was het, die mij uiteindelijk de aanzet gaf, om me geheel aan het werk van foto-journalist te wijden.”

Johan D. C. Berrevoets werd een bekende persoonlijkheid op Schouwen-Duiveland. Zijn karakteristieke baardje, zijn knickerbocker en zijn camera werden zijn handelsmerk. Met zijn ongezouten uitspraken en zijn onconventionele manier van doen gaf hij samen met zijn hoofdredacteur het gezicht aan de ‘Nieuwsbode’. Overal waar hij kwam werd hij al van verre herkend. Tientallen gebeurtenissen en evenementen werden door hem op de gevoelige plaat vastgelegd. „Eén ding heb ik altijd bewust vermeden en dat is het zoeken naar sensatie. Het

lag niet in mijn aard om aan sensationele verslaggeving te doen. Daarom was ik op mijn plaats bij een kleine krant. Bij de Vaate vond het prima als ik foto's met een artistiek tintje leverde.” Johan D. C. kon zijn ontvankelijkheid voor schoonheid in zijn werk niet verbloemen. Hij maakte een groot aantal portretten en samen met de kunstenaars Hedi Bogaers, Liesbeth de Jonge en Jan Jonker exposeerde hij in Zierikzee. Op 59-jarige leeftijd kreeg hij echter weer te kampen met gezondheidsproblemen. De tijd was gekomen, dat hij ,de lier aan de wilgen moest hangen'. Johan D. C. Berrevoets legde de camera neer. Enkele duizenden van zijn negatieven gingen in collectie naar het Streekarchief, veilig gesteld voor de toekomst.

Zierikzee 11 september 1996 B.R.- de R.